

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 85)

***/ Nhận thư Huỳnh Nguyên Hiếu (Dalat).**

Dalat, Chủ Nhật, Feb. 18/2017

Thưa cô Thu Vân,

Con xin lỗi giờ mới hồi âm được cho cô.

Đọc thư cô và ngắm lại những gì cô đã làm, con suy nghĩ rất nhiều về cuộc sống và học được nhiều bài học từ cô.

Bài học đầu tiên thấy được nơi cô là một tình yêu thực sự, một tình yêu vượt qua thế xác nam nữ, vượt qua những ích kỷ của bản ngã, qua những thứ bình thường con người và bao hàm "sự hy sinh".

Điều thứ hai là sự dám sống và dám làm những điều mình muốn. Con tự hỏi ở tuổi như cô, quyết định đi thêm bước nữa không phải là không gặp những lời ra tiếng vào từ gia đình, người thân và bạn bè. Vậy mà cô vẫn không ngại để dám sống với những gì mình muốn.

Người ta nói "đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu". Có thể con có nhiều điểm chung với cô cho nên con rất đồng cảm cùng cô. Nếu con là con cháu trong gia đình cô, con cũng sẽ đồng ý và khuyến khích cô làm như thế.

Mới hôm qua con phone cho cô, hỏi cô có khỏe không thì nghe trả lời "cô cũng không biết nữa!"

Như vậy con đoán rằng chắc đã có nhiều chuyện buồn xảy ra để cô phải suy nghĩ. Và cũng cùng câu hỏi đó, cô hỏi con và con cũng trả lời y như cô.

Thực sự thì từ lúc trước Tết, con cũng gặp nhiều chuyện rất xóc. Không bao giờ con nghĩ nó sẽ xảy ra mà rồi nó cũng đã xảy ra

Trong từng mỗi đau khổ đều có để lại cho con bài học rất quý giá. Con mong những chuyện không vui sẽ nhanh gửi với cô được một điều gì. Con cũng tin rằng những người như cô, Thượng Đế sẽ an bài cho một định mệnh thật vĩ đại; điều ấy đang chờ cô vì cô rất mạnh mẽ và dám làm những điều mình muốn.

NH.

***/ Thư gửi Huỳnh Nguyên Hiếu (Dalat).**

Phi Nôm, Dalat, Chủ Nhật, Feb. 19/2017

Con thân mến,

Cảm ơn con đã đọc và hồi âm thư cô.

Cô vẫn đang ở Phi Nôm. Và cũng vẫn nói (nếu con hỏi về tình trạng sức khỏe cô) rằng “Cô không biết trả lời sao”. Thực sự, nhiều khi Con Người dẫu cứng rắn nghị lực đến đâu cũng đành phải thúc thủ trước Định Mệnh. Có lẽ cô đang là như vậy khi LẠI đối diện với vị thần Định Mệnh, y hết một chiếc lá bị xoay vòng trong cơn gió lốc không biết rồi sẽ bay về đâu.

“Xưa nay Nhân định thắng Thiên cũng nhiều...” là lời của Nguyễn Du, thiên tài thi ca. Chứ còn cô, chẳng là gì cả; nên chữ Thắng này hầu như luôn luôn phải trở thành chữ Thua!

Lẽ ra cô đã về Nha Trang sáng nay (Feb. 19/2017) nhưng từ hai ngày qua, tìm đến nhà đưa học trò 40 năm cũ, cô thấy tâm hồn bình an hẳn so với bất cứ nơi nào trong gần ba tháng qua cô tìm đến, nên quyết định tức thì sẽ ở lại đây thêm vài ngày.

Thật kỳ lạ, con người từng được nhiều bạn hữu nhận xét “Cứng như đồng và đứng thẳng như thông!” lại rất thêm một khung trời tĩnh mịch!

Đôi lúc nghe câu hỏi của vài độc giả: “Tại sao BG có được giọng văn lắng đọng, điềm đạm, trong khi cuộc đời không ngừng sóng gió?” thì cô mới chợt nhận ra:

“Chính vì KHÔNG CÓ được sự an bình ngoài thực tế, cô đã đi tìm và tự tạo điều đó trong chữ nghĩa của mình.”

Sự ĐI TÌM này không giống như vẫn thấy ở những con người bình nhật chung quanh, mà chính là nỗi khắc khoải khôn nguôi trong trái tim người nghệ sĩ. Như Van Gogh đi tìm một thế giới mới cho Nghệ Thuật ông bằng một phát súng bắn vào ngực; như Gauguin từ bỏ xã hội văn minh Paris để tìm về sống và chết ngay trong vùng đất hoang dã ở Tahiti...

Ba tháng qua kể từ ngày 29/11/2016 đến nay của cô cũng là như vậy. Nhìn và trò chuyện, chắc chắn con và bất cứ ai chẳng thể nào cho rằng nội tâm cô luôn luôn xáo động theo diễn biến tíc-tắc của từng sự việc. Nhưng đó lại là điều thực.

Ở đây, cô xác định, giữa cô và bác Ngọc không phải là một “sự kết hợp của thân xác”, cũng không cả ý tưởng “muốn tái tạo một mái gia đình” của chính cô, (không, điều đó đã bị chìm vào “dĩ vãng dày hơn quá khứ” 42 năm, hoặc gần hơn là quá khứ 22 năm kể từ khi bố Âu Cơ bỏ cô mà đi), mà là “**sự cùng nhau tìm kiếm lại đứa con Âm Nhạc**” đã bỏ mất từ tháng 5/1975.

Tuy nhiên cho đến tận bây giờ, cô mới nhận thức rõ điều rằng, đứa con đáng thương ấy, vĩnh viễn cô vẫn tìm không thấy! Trước cái ngày rời nước Mỹ về VN (Nov. 27/2016), cô đã ôm cây đàn violon vào ngực và nói với nó những lời từ tạ:

“Xin hẹn gặp lại ở kiếp sau! Kiếp này thôi đã lỡ.”

Thế rồi mọi sự diễn biến rụp rụp theo chuyện cây đàn piano và Bác Ngọc, như con đã biết...

Đó là Định Mệnh! Mà đã gọi Định Mệnh thì chẳng ai có thể cưỡng được cái gọng kềm đáng sợ của nó. (Trong thư gửi cô, cũng thấy con dùng chữ Định Mệnh!)

Cái cuối cùng của Định Mệnh trong chuyện này là cô đành thua khi nhìn rõ Âm Nhạc đã từ bỏ người bạn đồng hành mà cô đã khổ công đi tìm LAI suốt 42 năm qua.

Ngày Mar. 12/2017, cô sẽ về Mỹ.

Tuần lễ qua ở Nha Trang, nghĩ đến điều PHẢI trở lại Mỹ, cô thấy rợn người khi hình dung căn nhà và khu vườn rộng trong thời tiết đang rất lạnh mà chỉ mình cô cư trú... Thuở trước luôn luôn có Âu Cơ đi VN cùng, về tới Mỹ có bà mẹ già ngóng chờ nơi cửa... Lần này, hoàn toàn đơn độc, đi chẳng ai đưa và về chẳng ai đợi, cô thấy sợ quá con à.

Tuy nhiên, chỉ mới ngày hôm qua ở Phi Nôm, cô KHÔNG THẤY sợ nữa. Lý do nảy sinh chính ở hai điều nhận thức:

1/ Số phận cô là phải MỘT MÌNH khi đã chọn bước trên con đường Nghệ Thuật.

2/ Cái bàn viết giữa mấy chục ngàn cuốn sách trong căn-nhà-những-người-trăm-năm-cũ mới chính là “nhân vật” đang mở rộng vòng tay để chờ đón sự quay về của cô. Còn Âm Nhạc (biểu tượng qua bác Ngọc) thì (như trên đã viết): “Đành hẹn kiếp sau xin gặp lại!”

Con thân mến,

Chuyện của con, cô không dám hỏi nếu con không nói. Nhưng dù gì, có một người để mình chia sẻ thì cũng là điều quý. Hãy xem cô là bạn, một người bạn vong niên lúc nào cũng sẵn sàng lắng nghe tất cả những mẩu chuyện mặt trái cuộc đời từ TẤT CẢ mọi người chung quanh.

Một điều hẳn con cũng biết: Trong nỗi Đau Khổ luôn luôn có niềm Hạnh Phúc; trong sự Thối Rữa bao giờ cũng có cái mầm của sự Phục Sinh. Đó cũng chính là điều quy lại cái ý con đã viết trong thư gửi cô: ... "Con mong những chuyện không vui và đau khổ sẽ nhả đi được với cô một điều gì."

Hai ngày qua ở Phi Nôm cô vào Google, tìm ra được nhiều tác phẩm ngoại quốc rất ưng ý, đặc biệt cuốn The House of Dead của Dostoievski mà cô đang dịch dở dang hơn nửa cuốn rồi ngưng, nên rất hứng thú, làm việc tiếp trên nó. Rõ ràng Âm Nhạc đã bỏ cô nhưng Văn Chương vẫn còn ở lại cùng cô, con ạ.

Thân mến,

Cô BG.

□